

Ρενέ Κρεβέλ:

Το σώμα μου κι εγώ

Καμιά προσπάθεια δε θ' αντιταχθεί ποτέ στη μυστηριώδη ορμή, που δεν είναι η ορμή προς τη ζωή, αλλά το θαυμαστό της αντίθετο, η ορμή προς το θάνατο. Αν προσπαθώ να τρώγω τον καιρό μου, αφιερώνοντας τον εαυτό μου στις σχετικές αλήθειες και στις τιποτένιες τους προφάσεις, στα εξωτερικά φαινόμενα, γρήγορα πρέπει ν' αναγνωρίσω ότι αποφεύγοντας την ιδέα του θανάτου δε δέχτηκα ούτε την ιδέα της ζωής, και ότι όλες μας οι πράξεις υπήρξαν μικρές στιγμιαίες αυτοκτονίες που μου λιγόστεψαν χωρίς να μ' απομακρύνουν τον πόνο. Δε θέλησα να αισθανθώ τον εαυτό μου να ζει. Κατέβηκα το σκαλί που οδηγούσε στο υπόγειο και φωτεινό μπαρ. Ήπια, χόρεψα. Η σάρκα μου γινότανε αναισθητή. Φίλησα όλα τα στόματα για να 'μαι σίγουρος ότι δεν είχα πια ούτε πόθο ούτε αηδία. Ανάμεσα σε δυο πιοτά κατέστρωσα επιχειρήσεις, άρθρα για την αύριο. Σχεδίασα μια περιπέτεια. Και στοίβαζα σχέδια επί σχεδίων. Κέντησα το δέρμα μου που είχε γίνει αδιάφορο. Δάγκασα το χέρι μου και δεν αναγνώρισα την ανθρώπινη γεύση.

Και να που η αυγή με προφταίνει ξένο στα πράγματα και τα όντα. Αμάρτησα λοιπόν που βλέπω τον εαυτό μου, και υποφέρω από μια τέτοια αηδία κοιτάζοντας τον εαυτό μου: «Είναι ένα αμάρτημα να γνωρίζεις πολύ τον εαυτό σου, ένα αμάρτημα εναντίον σου», μου λέγει ο σύντροφος που κλαίει μα κοιμάται καλά. Και επιστρέφω

μόνος από δρόμους που έχουν χρώμα τύψεων. Τα δάκρυά μου δεν τρέχουν, μα δεν μπορώ να ξεκουραστώ. Αυτός ο πονοκέφαλος και αυτή η διαύγεια είναι βάσανα της κόλασης. Ναι είναι αμάρτημα ενάντια του εαυτού σου, που θέλησες να δεις μέσα σου, που είδες μέσα σου. Αμάρτημα εναντίον του εαυτού σου γιατί δεν είναι ποτέ κανείς πέρα για πέρα ειλικρινής. ΜΑ δεν είμαι ακόμη νεκρός, όταν ξαφνικά, ένα τραγούδι δίχως λόγια, ένα φως δίχως ακτίνες λάμπουν; Η αδυναμία μου θα αντέξει στην εκτυφλωτική τους ομορφιά; Ω αποθέωση μου!

Η ζεστασιά του μετώπου μου είναι η ζεστασιά του ήλιου, Όλοι οι ωκεανοί του κόσμου γέμισαν τα αυτιά μου με τη νίκη τους. Ένα δευτερόλεπτο από τα βάθη του πόνου ξανανέβηκα, μέχρι τη χαρά. Πείτε στους ανθρώπους πως είμαι ευτυχισμένος. Πείτε στους ανθρώπους ότι για τουλάχιστον μια στιγμή ξέφυγα από τη σφαίρα της αναμονής. Δεν συνθηκολόγησα με την αγωνία και γι' αυτό η σιωπή μου πλέχτηκε με τη χαρά, αλλά τώρα που το κεφάλι μου ξανάγινε από μολύβι, ζητά τη γήινη γλύκα ενός μαξιλαριού. Θα ξαναπέσω σε ένα κόσμο μικρών αντικειμένων, μικρών ανθρώπων; Η οδυνηρή έκπληξη των ονείρων που δεν μ' αφήνει ελπίδα ανάπαυσης, καθιστά ασύλληπτη την ανυπαρξία.

μετάφραση: **Ορέστης Κανέλλης**

ΕΚΔΟΤΗΣ ΣΙΜΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ 1962

ΟΙ ΓΡΑΜΜΕΣ

Οι ευθείες γραμμές πηγαίνουν πολύ γρήγορα
για να προλάβουν να εκτιμήσουν
τις χαρές του ταξιδιού.

Ορμούν κατευθείαν στο στόχο τους
και στη συνέχεια πεθαίνουν
πάνω στην ίδια εκείνη στιγμή
του θριάμβου τους,
χωρίς να έχουν στοχασθεί,
αγαπήσει, βασανιστεί, ή διασκεδάσει.

Οι διακεκομμένες γραμμές
δεν ξέρουν τι θέλουν.

Με τα καπρίτσια τους κομματιάζουν το χρόνο,
κακοποιούν τα δρομολόγια,
κουτσουρεύουν τα χαρωπά λουλούδια
σχίζουν τα ειρηνικά φρούτα με τις γωνίες τους.

Με τις καμπύλες γραμμές είναι μια άλλη ιστορία.

Το τραγούδι της καμπύλης γραμμής ονομάζεται ευτυχία.

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ Η ΣΤΙΓΜΗ

Πλησιάζει η στιγμή
που οι φουσκωμένες θάλασσες της αγανάκτησης
θα ξεχυθούν στα παγωμένα ποτάμια,
θα πλημμυρίσουν,
θα σκάψουν βαθιά την πετρωμένη χέρσα γη,
θα σαρώσουν σύνορα,
θα γκρεμίσουν εκκλησίες,
θα πλύνουν τους λόφους απ' την αστική αυταρέσκεια,
θα κλαδέψουν τις κορφές της αριστοκρατικής αναισθησίας,
θα βυθίσουν τα φράγματα που η μειονότητα των εκμεταλλευτών
στήνει στον δρόμο της εκμεταλλεόμενης μάζας,
θα ξαναδώσουν στην ανθρωπότητα το μέλλον της
γλιτώνοντας την απ' τους απαρχαιωμένους θεσμούς,
τους θρησκευτικούς φόβους,
το σοβινιστικό φανατισμό και
όλα όσα διαιωνίζουν την εξαθλίωση των πολλών
για το συμφέρον των δίποδων καρχαριών,
για τις κυράτσες τους και όλη τους τη φάρα.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Θαλασσοπόρε της σιγής, η προκυμαία είναι δίχως χρώμα, άμορφη, τούτη η όχθη απ' όπου θα σαλπάρει απόψε, ωραίο πλοίο-φάντασμα, το πνεύμα σου. Άλλοτε σου ήταν αρκετό να ανάβεις εύκολα τραγούδια κι η πυρκαγιά μηχανικών κλειδοκυμβάλων φώτιζε μοναχά τη νύχτα. Στον κάθετο δρόμο, μια νέγρα καθισμένη στο κατώφλι της κρεβατοκάμαρας, μπρος στο δωμάτιο της δουλειάς της, σαν προσπερνούσε ο περαστικός, άφηνε το προσοδοφόρο μεγαλείο της, και μάζευε υπολείμματα λαχανικών και λιγδιασμένα χαρτιά στο ρυάκι, μόνη ανάμνηση ενός αρχέγονου Κονγκό. Και δεν βομβάρδιζε τον άνθρωπο για την εκδίκηση μονάχα της αδιαφορίας του, μα τούτη η ρήγισσα που μεταβλήθηκε σε μέγαιρα, στο τέλος έπαιρνε μορφή πουλιού, πετούσε γύρω απ' τον περαστικό, - το θύμα της-, με γρύλλισμα περιστεριού τόσο απαλό, που αυτός ξεχνώντας τους λεκέδες στο σακάκι του, ρωτιόταν ξάφνου μήπως έσφαλε η κοινή αντίληψη, μήπως το χρώμα των περιστεριών ήταν μαύρο. Αυτή σε οίστρο, σκουπίζοντας ότι είχε η ίδια λερώσει, εύρισκε κάποια τακτική σαγήνης. Άρπαζε τον διαβάτη καμαρώνοντας στο πλάι του, γυρνούσε μαζί του στη βρώμικη κάμαρα κι έδειχνε μια σειρά δοντιών τόσο λευκά που οι δέσποινες πουτάνες οι ομότεχνές της ριγούσαν μέσα στα ροζ ρουχαλάκια τους. Γελούσαν δυνατά οι ναύτες που παραβρίσκονταν σε τούτη τη σκηνοθεσία. Τους ήταν μια εμπειρία γνώριμη κι ήξεραν άξαφνα πως μερικές εκατοντάδες φράγκα κι η πρόφαση του ταξιδιού με μειωμένο ναύλο έπειθαν τους Αφρικανούς -στα τέκνα του ήλιου ποιος να μάθει το φόβο;- να στριμωχθούν και να σιγοψηθούν μες στο λεβητοστάσιο του караβιού. Στο γυρισμό, αρκούσε η αφαίρεση των λαμαρίνων όπου μαντρώθηκαν τούτοι οι

ειδικοί επιβάτες. Απλή δουλειά. Άνθρωποι που από καστανοί γίνηκαν μπλε. Μετά, χάρη στις πέτρες που αντικαθιστούσαν στις φτωχές τους τσέπες τα ουράνια τόξα των μαροκινών πορτοφολιών τους, τα σώματά τους παίρνανε βάρος κι εχεμύθεια αρκετή για να γλιστρήσουν με μια μαλακιά σπρωξιά ίσαμε τον πυθμένα αυτού του πλαδαρού και σκούρου όγκου, που μερικές ώρες μετά θα ξαναγίνονταν για τους θαλασσοπόρους και τα ψάρια η θάλασσα, η ζωή.

Λοιπόν πιο βράδυ; Οι πόρνες νοιώσανε επιτέλους πως τα πόδια δεν είναι καμωμένα για τα μαρτύρια του μαύρου βελούδου μα για τη γύμνια του δέρματος πάνω στη γύμνια της άμμου. Τα τακούνια, που πάνω τους τόσους αιώνες στραβοπάτησαν, τότε συντρίφτηκαν στο σύνολό τους και δίχως σπόρους άνθη ανάβλυσαν στην άσφαλτο.

Αφού δεν ήταν πια κανένα ψέμα ανεκτό, ούτε το πιο λεπτό σα σπαγκάκι πάνινης σόλας, πέταξαν οι γαβριάδες μακρύτερα απ' τον ορίζοντα τα παντοφλέ τους. Χρώματα, εκραγείτε. Τα χέρια των κακοποιών είναι γαλάζια. Και σεις κορίτσια, αν πεθυμήσατε κόκκινα στόματα, βάψτε τα χείλια με το δάχτυλό σας κηλιδωμένο απ' τις αγάπες σας τις τελευταίες. Στα βάθη των ωκεανών όλοι αυτοί οι μωρόπιστοι Αφρικανοί που ορέχτηκαν φτηνά ταξίδια και πέθαναν στην πλοίων τα λεβητοστάσια, ζωντανεύουν και πάλι, Σε λίγο θα είναι δίχως άλλο ψάρια, αφού οι γάμπες τους γινήκαν διάφανες. Ακούστε τα άφωνα τραγούδια τους στο φως ηλεκτρικών τεράτων. Σαν σε κουπί από ηλεκτρικό κουδούνι, πατούν στον αφαλό τους οι ιππόκαμποι. Είναι για το τσάι άραγε; Μα όχι, σε δάση του νερού ανεβαίνουν ερωτηματικά με αλογοκεφαλές, μέχρι τα μάτια ευρωπαϊών σοφών που εκρήγνυνται μέσα στο επίγειο πετσί τους. Στον ουρανό χορεύει το καράβι φάντασμα. Οι τοίχοι χωρίζονται που ανάμεσά τους θελήσανε να δέσουν τους ανέμους του πνεύματος. Πίσω από τις πτυχές και τη βαριά γαλήνη του βελούδου, καίει ένας ήλιος απ' αγάπη και θειάφι. Οι άνθρωποι της

οικουμένης συνεννοούνται δια της μύτης. Ο ξαφνικός
θερμοπίδακας στέλνει στο διάβολο κάθε λιθάρι που
χρησιμοποίησαν όσοι προσπάθησαν να ντύσουν το χώμα. Είναι μια
γέφυρα στον μικροσκοπικό πλανήτη, που φέρνει ίσια στην
ελευθερία. Απ' το γεφύρι του θανάτου, ελάτε να δείτε, όλοι σας
ελάτε να δείτε τη γιορτή που αχνοφέγγει.